

XIII.

Fruens Enge.

Ved H. Sørensen, Præst i Bredsten.

Til Høietostrup Sognekald i Sjælland hører et lille Stykke Jord, som ligger næsten en halv Miil fra den øvrige Præstemark, omtrent 5 Tønder Land stort, tidligere Eng, nu opdyrket til Agerjord. Herom fortælles:

I Tostrups-Valby boede i gamle Dage en meget fornem og rig gammel Frue, der blandt sine mange andre Skatte havde en Hund, der foruden alle de mange fortræffelige Egenskaber, som en tilbørlig Hund er begavet med, ogsaa var i Besiddelse af fast alle gode menneskelige Egenskaber; desværre havde den ogsaa det tilfælles med Adams Børn, at den var dødelig, hvoraf Følgen var, at den døde. Herover blev Fruen saare modfalden og søgte ved milde Gaver til Fattige og Nødlidende at skaffe sig Lindring i Sorgen og bevare den Afdøde i kjærlig Erindring. Men derved var bemeldte Hund dog ikke selv hjulpet, og den var dog meest at beklage; derfor søgte Fruen med en Kvindes opfindsomme Kjærlighed at raade Bod ogsaa derpaa. Til den Ende henvendte hun sig til Præsten i Høietostrup med Anmodning om at faa Hunden begravet i christen Jord og med Jordpaakastelse ligesom et rigtigt Menneske. Men den brave Præst vilde ikke paa nogen Maade tilstæde, at et umælende Bæstie blev jordet paa Kirkegaarden; dog Fruens Anmodninger vare saa indstændige og hendes Grunde saa vægtige, at han tilsidst gav efter. Til Belønning for sin priselige Føielighed fik han, som billigt var, en ret anseelig Betaling i Penge, ligesaa meget som en Præst ordentligviis faar for at begrave en Herremand, og desuden de omtalte Enge.

Nu var Hunden vel forvaret, men ikke saa forholdt det sig med Præsten; thi ikke saasnart havde Biskoppen, — ja hvad har ikke Fanden at bestille — faaet Nys derom, førend han lader Tostrups Præst kalde for sig. Nu

holdt Bispen en saare stræng Formaningstale til ham. Da han omsider holdt op, bukkede Præsten dybt og ærbødigt og tog derpaa til Orde saalunde: »Dersom det forholdt sig med omrørte Hund, som det er bleven Deres høilærde Høiærværdighed forebragt, da vilde jeg erkjende, at jeg havde faaet en saare mild og lemfældig Irettesættelse; men det være mig indrømmet at sætte Deres Høiærværdighed bedre ind i Sagen. Bemældte Hund var ingen almindelig Hund, nei den havde fast alle menneskelige Egenskaber og et saare menneskekjærligt Hjerte, mangfoldige Trængende have den at takke for Hjælp i Nøden og glæde sig endnu ved dens betænksomme Gavnildhed; thi paa Sottesengen gjorde den sit Testamente ligesom et christent Menneske, og dens sidste Længsel stiledede mod at blive jordet i christen Jord; den har betænkt mig med en anseelig Pengesum og desuden skjænket 5 Tdr. Land fortrinlig Eng til Embedet, at ikke mine vordende Eftermænd skulle misunde den Gravens Fred, og den har heller ikke glemt Deres Høiærværdighed«. Ved disse Ord stak Præsten Haanden ind under Kjolen og fremdrog et kosteligt Sølvbæger, som han i Hundens Navn overrakte Bispen. Herover blev denne ømtfølende Mand formildet og udbrød rørt: »Ak, har den salig Hund ogsaa tænkt paa mig! Tostrups Præst bukkede dybt og sagde: »Naar Deres høilærde Høiærværdighed kan kalde Hunden salig, saa har jeg visselig heller ei syndet ved at begrave den i christen Jord«.

Hundens Grav findes endnu paa Tostrup Kirkegaard ved den østlige Ende af Kirken, hvor Hovedgangen fra Øst til Vest støder sammen med Gangen fra Præstegaarden; den er dækket med en stor, bred, tilhuggen Kampesteen, i det nordøstlige Hjørne af den findes et Relief i Medaillonform, hvori Hundens Billede tydeligt kan sees. Ildesindede Folk, der ikke have nydt Godt af Hundens Goddædighed og glemt, hvad den gjorde for sin Samtid, paastaae, at der i de 3 andre Hjørner af Ligstenen ogsaa har været Relieffer, som skulle have forestillet en Engel, en Løve og en Ørn,

at de ere blevne afslidte ved den jævnlige Færdsel af Fodgængere, som er over Ligstenen, da den ligger i et Hjørne mellem to Gange, og paa denne løse Formodning bygge de saa den Paastand, at der i det fjerde Hjørne ikke er Billedet af Hunden, men af en Oxe; nogle utydelige Streger midt paa Stenen ansee de for at være Levninger af et Billede af Christi Opstandelse. Men alt dette er grebet ud af Luften; thi paa Stenen kan Ingen finde det; langt at foretrække er den gamle sandfærdige Beretning, at der paa Midten findes Levninger af Fruens Billede, og Hundens er anvist den beskedne Plads i Hjørnet ved hendes Fødder. Spørg hver Mand i Sognet, saa faar du strax at vide: Hvor Hunden ligger begravet!
